

Nuorten Osasto

SAND LAKE, ONT., CAN.

Kauan aikaa sitten piirtelin jonkun rivin tähän Nuorten osastoon. Ja lupasin silloin että piirtelen toistekin, jos se läpää, vaan tuo laiskuus on niin hyvä lahja, joka sitä osaa oikein käyttää, vaikka ei se ole oikein laiskuuskaan, vaan oikeammin taitamattomuus tai kehityksen puute, sillä minun sekini vähäinen kehitykseni, jota minulla on ollut vanhassa maassa on mennyt tässä maassa alaspäin kuin lehmän häntä, niinkuin sitä sanotaan. Näin ollen olen vaan aina luottanut taikka antanut etuoikeuden enempi kehittyneille ja paremmin taitaville.

Silloin kun minä olin Suomessa vielä K—n kaupungissa, jossa asuinme ennenkuin tänne tulin, niin siellä oli palvelijatar-osasto, olin siellä kova toimintaan osaa ottamaan, innokas aatteen eteenpäin viejä, siihen toimintaan en koskaan väsynyt. Aina olin menossa kuin "räyseleipään neässä", kovin ahtaista oloista huolimatta, jotka oli vielä palvelijoihin siihen aikaan Suomessa, jos ei ne lie paljon paremmat nykyään. Niin, siellä meillä ilmestyi aina kuukausikokouksille sellainen nyrkkilehti, nimeltä "Palvelijattaren voima". Minäkin olin aina innokas siihen kirjoitteluun, ja jotka paremmin asioita ymmärsivät, sanoivat että niissä oli hyväkin kirjoituksia joskus, vaan nyt ei enää järki toimi niin paljon, ei tahdo saada minkäänlaista sepustusta paperin päälle. Ikävä kyllä tunnustaa, vaan totta kuitenkin. Kehityksen pitäisi aina vaan mennä eteenpäin aika vauhtia, eikä taaksepäin.

Mikähän mahtanee vaivata niitä Nuorten osaston avustajia, kun ne niin kovin vähän kirjoittelevat osastonsa. Kesän kuumuusko vai mikä? Vaan enhän minä nyt sentään tiedä, jos ovat jo taas innostuneet kun en ole nähnyt Toverittarta kolmeen—neljään viikkoon, kun olen niin kaukana täällä maalla eikä Toverittareni tule tänne. Kerta eräs ystäväni lähetti niitä tänne, van siitä on jo viikkoja kulunut. Olen ollut jo täällä kahdeksan viikkoa ja olen jo kolmatta kesää täällä samassa paikassa. En tiedä täällä paljon mitään mitä muualla maailmassa tapahtuu. Tämä on kovin yksinäinen ja pieni paikka, joku pieni farmi, yksi siellä, toinen täällä, ja jokainen tekee työtä omalla tilkullaan, ei ole mitään tietoa sosialismista eikä mistään huvipuolesta. Miehet pelaavat palloa joskus iltasella aikansa kuluksi, vaan naisilla en tiedä olevan mitään huvitusta, muutakuin kirkko aina pyhäisinä. On kaksi pientä kirkkoa ikkellä, niin sinne kaikki aina rientävät. Nuoret ja vanhat, suuret ja pienet. Ei täällä ole yhtään suomalaista muuta kuin minä. Aina olen ollut kesäisin vaan minä en juuri perusta kirkkoon menä. Yksi pyhä jouduinme huonoihin väleihin emäntäni kanssa, kun hän käski minua kirkkoon pyhä iltapäivällä, vaan minä en mennyt. Sanoin, että jalkani ovat kovin väsyneet, tahdon levätä vähän aikaa, kun olin saanut koko päivän tepastella suuren joukon kanssa. Rouvan nenä oli hyvin solmullaan, kun piika oli niin jumalaton, ettei kirkkoon mene.

Kai lopetan taas tällä kertaa. Tervehdän kaikkia Toverittaren lukijoita ja avustajia, suuria ja pieniä täällä kesäsuunnolta.

Erään työläistyön elämäkerta

Kirj. Anna Aro.

(Jatkoa)

Hildan tulo tädin luo oli kummallinen. Täti ei tuntenut enään Hildaa ollenkaan, sillä Hildan e-

siintyminen oli niin muuttunut hienoksi ja korskeaksi. Hilda käski tädin arvata kuka hän oikeastaan on. Täti pyyhki toista ja toista silmäänsä ja sanoi:

— En minä tunne. Taidatte olla hyvinkin läheinen sukulainen.

Hilda katseli vähän aikaa tättä silmiin ja sanoi:

— Minä olen Hilda. Ja suoka anteeksi täti, minä esitän teille toverini, joka on minun kanssani. Hänen nimensä on Kalle.

Täti jäi ovipieleen seisomaan kuin olisi halvauksen saanut. Ei osannut sanoa sanaakaan vähään aikaan. Vihdoin rupesi täti pyyhkimään silmiään, ikäänkuin olisi unesta herännyt ja katseli edessään seisovaa nuorta paria, vuoroin toista ja vuoroin toista ja sitten kietoi käteensä Hildan ympärille ja puhkesi itkemään, soiperellen itkunsa seasta jotain, jota Hilda ei käsittänyt. Hildalla oli työtä ja tuskaa saada täti asettumaan. Hän ei osannut ajatella sitä, minkätähden täti niin katkerasti itki.

Mutta täti luki Hildan silmistä, että vuoden tai kahden kuluksa on Kallella enemmän kokemusta, sillä hän tiesi varmasti sen, että Kallen vanhemmat eivät päästä Kallea naimisiin Hildan kanssa. Hilda ei ollenkaan kuunnellut tädin puheita, naurovi vaan ja käski Kallen kääntää hevoset lähtöä varten. Täti pyysi Hildaa käymään toistekin, mutta tulemaan yksin, että hän saisi kokemustensa perusteella neuvoa Hildaa olemaan varovainen rakkausseikkailuissaan. Kun Hilda jätteli tättään hyvästi, itkien he kumpikin, vaikka ei Hilda oikein tiennyt itkunsa syytä.

Hilda nousi kiireesti vaunuihin, sillä hän ei tahtonut loukata vanhaa tättään, sanomalla mitään hän tästä vierailusta tykkäsi. Vaunut vierivät hiljalleen pois ja täti jäi seisomaan pihamaalle ja katseli Hildan jälkeen kuivailien esiliinallaan kyyneltulvan. Tädistä tuntui sille kuin jokin onnettomuus tavottelisi hänen kasvatitarttään. Hän aavisti, että jotain on tekeillä.

Hilda ja Kalle saapuivat takaisin onnellisina ja iloisina. Hilda päästeli oikein helakoita nauvoja kotiin tultuaan, kun kertoi miten vanha täti oli saanut sydänhalvauksen hänen siellä käynnistään ja kehuskeli ettei hän enää toista kertaa mene tädin luo käymään. Hildalla oli itsemielessään sellainen ajatus, että Kalle mahdollisesti ei tykännyt koko kyläreisusta, joten on parasta välttää sellaisia reisuja vastaisuudessa.

Hilda ryhtyi toimeensa ja kaikki sujui mainion hyvin ja kaikki joutohetket mitä Hildalla oli, käytti Kalle hyväkseen, punomalla sitä köyttä, jota oli jo ripikouluajalla alkanut punomaan. Elämä Hildan ja Kallen mielestä tuntui siltä kuin olisivat he eläneet paratiisissa. Hilda vaan tah-

toi olla liaksi ylpeä virkansa puolesta.

Hilda oli kaksikymmentäkaksi vuotta vanha, juuri täydeksi puhjennut ruusu ja hän oli siinä varmassa uskossa, että hänen ja Kallen välinen rakkausseikkailu päättyy siihen, että he menevät naimisiin.

Eräänä iltana Kalle ehdotti, että mennään kihloihin salaa, etteivät vanhemmat saa tietää koko asiasta mitään. Siihen Hilda myöntyi ja niin he kihlaantuvat ilmoittamatta asiasta kenellekään ja pitivät liittonsa salassa.

Hilda teki tehtävänsä meijerissä huolella ja tarkkaavaisuudella. Toisinaan häntä vaivasi pelko, että jos Kallen vanhemmat eivät suostuisikaan heidän avioliittoonsa, mutta sitten hän aina lohdutti ja vakuutti itseään sillä, että onhan hänellä hyvä ammatti ja hyvä palkka ja hyvä maine ja oli ylösoitettu kaikin puolin. Palkkaa hän sai satakaksikymmentäviisi markkaa kuukaudessa ja hän arveli, että kyllä he sillä rahalla toimeen tulevat Kallen kanssa, jos niin käy, että Kalle kotoa pois ajetaan heidän naimishommansa tähden.

Näissä toiveissa Hilda työskenteli päivät toisensa perään, kunnes tuli aika, jolloin Kallen oli mentävä arvannostoon. Kalle oli aina kertonut Hildalle, että sitten mennään naimisiin, kun hän on käynyt arvannostossa. Sellainen odotusaika tuntui Hildalle vähän pitkävetiselle, mutta kuluhan aika sentään toivoessa.

Arvannosto-aika lähene lähene mistään ja vihdoinkin tuli aika, jolloin Kallen oli mentävä nostamaan arpaa. Hildaa pelotti kovasti se, että jos sattuisi nousemaan arpa Kallelle ja hänen olisi mentävä kolmeksi vuotta vakinaiseen väkeen. Se olisi kauhian pitkä odotusaika. Siksi Hilda päätti ottaa selvän varmuuden siitä heidän naimishommasaan ja puhui siitä Kallelle. Kalle myöntyi Hildan ehdotukseen ja niin mentiin kuulemaan mitä Kallen isällä on sanomista.

Kalle jäi kuin tuomittu seisomaan ovipieleen, saamatta sanaa suustaan. Hilda ymmärsi, että koko asia on tykkäänään hänen varassaan. Hilda alkoi:

— Me olemme Kallen kanssa päättäneet, että menemme avioliittoon. Onko teillä mitään sitä vastaan?

Hilda huomasi heti ensi silmäyksestä, että isällä on paljonkin sitä vastaan, mutta odotti rauhallisena vastausta. Kalle yritti sanoa myöskin jotain puolestaan, mutta samalla ankara isä työnsi oven auki ja täydellä voimalla työnsi Hildan kamarin ovesta ulos, nimitellen samalla häntä lutkaksi ja miksi vaan osasi.

— Vai olet sinä minun poikani viekotellut! Ulos täältä ja paikalla! huusi hän raivoissaan.

Hilda pelästyi kovasti eikä tien-

Minkä nuorena oppii, sen vanhana taitaa

nyt mitä tehdä, mitä sanoa. Hän katseli Kallea, mutta hän oli hävinnyt — piiloutunut herra ties minne.

(Jatk.)

Kapinoitsija

En maassa maatua mä tahdo, en, en ryömiä alhaalla saata! Vapana aatokseni liittää suon, se korkeelle kotkana kohotkoon! Mä tiedonlähtehestä voimaa juon ja parahiten uskon järkeäin. — Ken kahlita voi hengen, aatoksen, mi vapaa on....?

Te rikkiviisaat, hyvät kristityt, mua soimatkaa — ilkkukaa, ja osottakaa sormin mua, mä siitä huolin viis! Mutt' kysymykseeni tähän vastatkaa,

pois kieräily, totuutta vaadin mä: — Miss' on jumalien asuinsija? Se onko yläpuolla cetterin, jonne silmä tutkijan ei ylty, miss' on loppumaton avaruus?

Miss' on hornan kuilu — helvetti, mi ijänkaiken sammumatta palaa, tuo vaiva ihmissieluin poloisten? Te uskontieteilijät, vastatkaa: maan päällä, sisälläkö tai sen alla?

Onko kuolo jatko elämän, tai onko lepo ijänikuinen? — Sen tietääkö vaimajat vaan haudoissaan?

MIKAEL RUTANEN.

Uusi toiminta-ala naisille.

New Yorkin valtiossa on hiljan hyväksytty laki, joka määrää perustettavaksi hammaslääkäriskouluja naisille. Opilaiden, jotka pääsevät näille kursseille täytyy olla vähintään yhden vuoden korkeakoulua käyneitä. Kuitenkaan eivät nämä naiset saa täyttä opetusta hammaslääkärin toimeen eikä heillä ole lupa harjoittaa hammaslääkärin tointa kaikessa laajuudessaan. Heidän tehtävänsä on vaan ulkonaisesti valvoa hampaiden terveyttä, puhdistaa hampaita ulkonaisesti j. n. e. Heidän toimensa tulee olemaan se, että pitävät huolta kansakoululasten hampaista.

Kumoamaton todistus.

— Te sanotte, että naiset eivät kestä yhtä paljon kuin miehet?

— Eivät kestä.

— Te väitätte, että he eivät voi kestä tavallisesta polkkeavaa henkistä ponnistelua eikä ruumillista väsymystä — että heillä puuttuu tar- moa, kärsivällisyyttä ja sitkeyttä?

— Aivan niin.

— Näettekö tuon pikku naisen tuolla?

— Kyllä.

— Oletteko koskaan tavannut ketään miestä, joka olisi kestänyt kaiken sen, mitä hän on kestänyt?

— Häh? No, kukas ja mikäs hän sitten on?

— Hän on niiden rakkausromaanien lukija ja arvostelija, joita lähetetään erääseen kuukausijulkaisuun julkaisua varten.